

[Oluf Pedersen.]

man over for Tyskerne, ogsaa efter 29. August, rettede Protester mod Jødefølgelserne og mod Deporteringen af Politiet. Det er jo saaledes — og det synes jeg, der er mange, som ikke er klar over i Dag —, at inden 29. August havde vi ikke tysk Terror. Jeg hører til dem, der nok forstaar, at der paa et givet Tidspunkt maatte komme et Brud, hvis ikke Tyskerne selv inden for Landets Grænser var i Stand til at skaffe en ny Regering, men jeg synes ogsaa, man kan sige, at det Brud jo ikke blev billigt for Danmark. Det har kostet Tusinder af Danske Livet, og derfor kan jeg ikke indse, at vi ikke havde en Forpligtelse til at prøve paa at udskyde det Brud saa længe som muligt.

Samarbejdet mellem de 5 Partier opførte jo ved Befrielsen, Retsforbundet blev sat udenfor, og i Stedet for blev Kommunisterne og Dansk Samling listet ind. Man kan spørge i Dag, hvorfor det skete, og det er min Opfattelse, at Grunden var, at de 4 store Partier paa det Tidspunkt fornægtede det nationale Samarbejde, som var gennemført under Krigen. Det er min Opfattelse, at man paa dette Tidspunkt var inde paa Afveje, Veje, der førte væk fra Folkestyret, at man havde faaet et lille Stænk af Diktaturet.

Vi fik saa de Ministre, jeg har betegnet som selvbestaltede Ministre, selvbestaltede i den Forstand, at det jo i Hovedsagen var dem selv, der bestemte, at de skulde være Ministre. Jeg har sagt det saadan, at jeg ved ikke, hvem andre end det ærede Medlem Hr. Arne Sørensen der ønskede, at han skulde være Kirkeminister, og jeg ved saamænd heller ikke, hvem andre end det ærede Medlem Hr. Arne Sørensen der ønskede, at Juul Christensen skulde ophøjes til Ministerværdigheden. Mig bekendt var der ingen, der kendte ham, og jeg antager, at hvis man havde kendt ham, var han sandsynligvis ikke blevet Minister. Der blev altsaa dannet et Ministerium, som et af Ministeriets egne Medlemmer senere har betegnet som en Diskussionsklub, og jeg har set, at et andet af Ministeriets Medlemmer har betegnet den Regering, vi har, som en helt umulig Regering. Jeg har ikke selv turdet fælde saa haard en Dom, men naar Indenrigsminister Knud Kristensen siger, at det er en helt umulig Regering, maa det vel være rigtigt — han maa da vide det.

Over for denne Regering har Retsforbundet været i Opposition, og det har naturligvis ikke passet alle. Jeg synes, det har været en ringe Opposition, meget for svag, men jeg ser, at der er visse, som mener, den

har været for kraftig, at den har gjort for mange Indsigelser. Den Opfattelse kan jeg nu ikke give min Tilslutning. I „Nationaltidende“ for i Dag er man saa vred over, at jeg paa Rigsdagens Talerstol har talt om Grundskyld og erklæret mig som Modstander af Frihedsbevægelsen. Det er mærkeligt nok, at et saa stort Blad ikke engang har en Rigsdagsreferent, som er i Stand til at forstaa, hvad det er, der bliver sagt her. Jeg har udtrykkelig sagt, at jeg ikke er Modstander af Modstandsbevægelsen, men at jeg er Modstander af de Misbrug, som visse Repræsentanter for Modstandsbevægelsen har gjort af denne Bevægelse, Misbrug, som jeg tror har skadet Modstandsbevægelsens Omdømme i allerhøjeste Grad. Det kan derimod med Rette siges, at jeg paa Rigsdagens Talerstol har gjort mig til Talsmand for Grundskyld, og gjort det, om jeg saa maa sige, baade tidlig og silde — det skal jeg senere komme ind paa. Og det er min Opfattelse, at denne Tale ikke er ført uden Resultat.

Regeringen startede med en Erklæring om, at Grænsen ligger fast, og det maatte jo være den almindelige Opfattelse i Befolkningen, at bag ved en Erklæring fra Regeringen stod alle de 6 Partier. Jeg er derfor lidt overrasket over de Udtalelser, der blev fremsat af det ærede Medlem Hr. Stærmose. Min Opfattelse vedrørende dette Spørgsmaal er, at vi har Tyskere nok i Landet. Jeg synes ikke, de Tyskere, vi har, har opført sig godt — tværtimod. Jeg synes ogsaa, det kunde være rimeligt, om man fra Regeringens Side var i Stand til at faa de mange tyske Flygtninge, vi har her i Landet, ud herfra saa hurtigt som muligt. Vi har jo set, at det Gang paa Gang udsættes, og der er en Risiko for, at det kan være meget længe, inden de kommer ud, hvis det ikke bliver gjort en virkelig Indsats, idet man jo ikke kan sende dem til deres egentlige Hjemsted, saa vidt jeg forstaar, men kun kan sende dem hjem til Tyskland — jeg synes imidlertid ogsaa, der maa være Plads nok. Nu ønsker jeg ikke at gøre mig til Talsmand for en umenneskelig Behandling af disse Flygtninge, men fragaas kan det jo ikke, at det er ubudne Gæster; de kom her som Følge af et tysk Overgreb, og jeg synes, man med Rette fra dansk Side kan forlange, at de skal ud igen.

Den Regering, vi har, har i det store og hele holdt godt sammen. En Gang imellem har man jo nok set, at den har holdt Ministermøde i Ritzaus Bureau, men det har dog kun været undtagelsesvis. Man har beskyttet hinanden. Det gjaldt over for